

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie C - Número 561

Dijous, 7 de maig de 2009

Comissió d'Educació i Universitats

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. FLORA VILALTA SOSPEDRA

Sessió núm. 33

S U M A R I

Projecte de llei

d'educació (elaboració del dictamen) (tram. 200-00043/08) p. 3

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 33

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i vuit minuts. Presideix la Sra. Vilalta Sospedra, acompanyada del vicepresident, Sr. Puigdemont i Casamajó, i de la secretària, Sra. Llansana Rosich. Assisteixen la Mesa els lletrats Sr. Bayona Rocamora i Sr. Palomares Amat.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Batalla i Nogués, Sr. Castellà i Clavé, Sra. Figueras i Ibáñez, Sr. Morell i Comas, Sra. Rigau i Oliver, Sra. Ruiz i Isern, Sra. Vidal i Hugueta i Sr. Vila i Vicente, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Casajuana i Pladellorens, Sr. Font i Cardona, Sra. Martínez-Sampere Rodrigo, Sra. Pardell Veà i Sra. Prados Martínez, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Bosch Cuenca, Sr. Freixanet i Mayans i Sra. Roca i Perich, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda i Sra. Mejías Sánchez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Camats i Luis i Sra. Ortiz Castellví, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sr. Robles Almeida, pel G. Mixt.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei d'educació (tram. 200-00043/08). Govern de la Generalitat. Elaboració del dictamen.

La presidenta

Bé, bona tarda. Comencem la Comissió d'Educació i Universitats. Bona tarda diputades, diputats.

Projecte de llei

d'educació (elaboració del dictamen) (tram. 200-00043/08)

L'ordre del dia avui és el Projecte de llei d'educació, elaboració del dictamen. Per tant, començaríem amb el guió que tots vostès tenen al davant. El primer punt seria la intervenció per part del relator d'aquesta llei, el senyor Daniel Font, per un temps màxim de cinc minuts. Senyor Font, té la paraula.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en nom dels membres de la Ponència de la Llei d'educació de Catalunya, i com a relator seu i representant de vostès, introdueixo el debat sobre l'informe realitzat i el balanç sobre el camí fet en la tramitació d'aquesta llei important.

Com saben, la Llei d'educació de Catalunya és la primera llei d'educació amb vocació integral i de globalitat que realitza el Parlament de Catalunya. En la història del Parlament d'ara, des de la democràcia i les llibertats, o d'abans, no consta que s'hagués realitzat mai una llei d'educació amb vocació integral i de globalitat.

La lluita permanent de Catalunya per l'assumpció del seu autogovern ha tingut clarobscur, com tots sabem. La major part del temps hem patit dependència, sota règims forçats i autocràtics. Però en algunes ocasions hem aconseguit una mica de llum, a través de diferents

formats d'autogovern, de vegades durant períodes molt limitats de temps.

Com sabem, senyora presidenta, l'Estatut de 1932 no preveia competències en matèria educativa per a la Generalitat de Catalunya; sí que les preveia l'Estatut de 1931. Però, com en altres ocasions, la voluntat d'autogovernar-nos no sempre ha anat acompanyada de l'èxit, i entre 1931 i 1932 alguns dels objectius d'autogovern que la població s'havia marcat, com el de l'educació, varen desaparèixer entre les tramitacions institucionals, en definitiva, la guillotina competencial, utilitzada amb tanta fruïció i obsessió per successius governs centrals.

A diferència d'altres ocasions, l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya determina la competència de la Generalitat en matèria d'educació d'una manera pràcticament integral. I és en aquest marc del darrer Estatut d'autonomia que ha estat possible plantejar-se per primera vegada una llei d'educació com la que estem tramitant avui. I aquesta és la importància.

És important el fet en si mateix, elaborar una llei d'educació amb l'objectiu de modernitzar i actualitzar el sistema educatiu de Catalunya, però també és important perquè estem exercint la nostra voluntat d'autogovern en matèria d'educació, per primera vegada en la història dels períodes democràtics de Catalunya.

Sobre el camí fet en el procés de tramitació, els voldria recordar, com ja saben, el següent: que la ponència exercita un treball continuat i sistemàtic d'elaboració i perfeccionament del text, de manera que el text que surt del Parlament no és el text que el Govern va remetre l'agost de 2008, és un text nou, reestructurat i sensiblement millorat des de tots els punts de vista, des de tots els punts de concepte; i que aquest treball s'ha basat en un règim de consulta permanent a tothom que ha volgut opinar, emetre el seu criteri, que s'ha contactat amb tothom, s'ha escoltat a tothom, que s'ha tingut en compte tothom, els grups polítics i els diferents interlocutors de la societat civil catalana.

En aquest sentit, els voldria recordar el treball realitzat, principalment durant el 2008, d'intensius contactes polítics i socials en aquest sentit de consulta i, particularment, també, de les entorn de setanta compareixences realitzades en el mateix Parlament i més lligades a la mateixa comunitat educativa en concret.

La ponència d'aquesta llei ha rebut, com saben, 1.871 esmenes, de les quals han estat acceptades o transaccionades, salvant els ajustos que es puguin produir avui mateix, sobre la marxa, un total de 664 esmenes presentades i subscrietes pels diferents grups de la cambra, per tots i cadascun dels diferents grups de la cambra, totes amb suport majoritari. Tots els grups de la cambra han presentat, transaccionat i acordat esmenes en aquest projecte de llei.

Quant a l'estructura de la llei, cal dir que la llei s'estructura en una exposició de motius, un títol preliminar, com saben, dotze títols —que són el cos de la llei—, 187 articles en total, vint-i-set disposicions addicionals, dotze disposicions transitòries, una disposició derogatòria i quatre de finals, i en espera, encara, una revisió lingüística i de numeració definitiva.

Com és sabut, el Projecte de Llei d'educació i les recomanacions de l'informe de la ponència que avui sotmetem a votació configuren una llei eminentment instrumental, com saben. No és una llei curricular. Es tracta de subministrar al sistema educatiu tots aquells mitjans, recursos, instruments legals i de gestió que li permetin avançar d'una manera significativa i visible cap a uns nous objectius de qualitat educativa i d'actualització a les necessitats educatives que ens planteja el sistema productiu d'avui i la societat moderna.

Constatem també una exigència generalitzada, una exigència generalitzada del conjunt de la població i de l'opinió pública per a l'adequació del sistema educatiu a les necessitats de l'economia del país i del mercat laboral, pensant en un camí de represa econòmica una vegada hàgim superat la recessió en què vivim, i també una exigència generalitzada d'adequar el sistema educatiu perquè subministri nous nivells de coneixement d'acord també amb les aspiracions de la ciutadania d'avui.

Antigament, els nostres antecessors lluitaven contra l'analfabetisme, per la coeducació i pel dret a l'educació dels que no se la podien pagar. Aquests objectius i la batalla contra l'escola dogmàtica i doctrinal varen marcar bona part del segle XIX i ben entrat el XX. Avui tenim noves batalles plantejades, que són la de l'adaptació del sistema educatiu a la societat moderna i la de l'assoliment de nous nivells de coneixement general, i també la batalla contra els nous analfabetismes, situats ara en àmbits de coneixement i també en les habilitats lingüístiques i tecnològiques.

Senyors i senyores diputats, la Llei d'educació constitueix en si mateixa un instrument útil, que ha de suposar un extraordinari impuls de l'educació de Catalunya en aquest sentit que comentàvem.

Voldria acabar aquesta intervenció inicial agraint la col·laboració lleial i franca de les múltiples persones que han intervingut i ajudat en diferents moments al total o en una part de la llei. Especialment els portaveus parlamentaris, que s'han mogut en un marc de comprensió personal i d'eficiència operativa realment important. Les persones, aquest cop, sí que han comptat; han comptat molt, les persones.

També agrair la col·laboració a l'equip del Departament d'Educació, que ha estat a disposició del Parlament permanentment i en tot moment; als lletrats del Parlament que ens han orientat també permanentment; als serveis lingüístics de la cambra, que estan treballant en la correcció darrera del text de la llei; als assessors i assessores dels diferents grups parlamentaris, autèntics protagonistes de la feina quotidiana, però de vegades invisible, però essencial i poc reconeguts, habitualment; i a tothom que hi ha intervingut en un o altre moment, o que s'ha interessat per la llei.

Moltes gràcies a tothom.

La presidenta

Gràcies, senyor Font. Passaríem ara la paraula als diferents grups parlamentaris per tal de conèixer el seu posicionament sobre el projecte de llei i defensar les seves esmenes, per un temps màxim de deu minuts. Té

la paraula la senyora Irene Rigau, en nom del Grup de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyora presidenta. Membres de la Comissió d'Educació, Mesa, és un goig avui haver arribat al final –quasi final– d'aquest camí. Jo haig d'anunciar, presidenta, que no ens reservem des del nostre grup cap esmena per ser defensada en comissió. I això té una explicació, i és l'alt índex de consens que hem aconseguit.

Ens ha guiat una idea, la idea que el futur d'un país depèn en gran part de l'educació dels seus ciutadans. I els que hem treballat claríssimament en aquesta llei, que som tots, cadascú des de la seva visió, sabem que Catalunya té un projecte de país i té unes grans potencialitats; i té, des de fa relativament poc, un nou instrument per al seu autogovern: el nou Estatut d'autonomia.

Aquest nou Estatut ens ha portat noves competències, exclusives, compartides, i executives. Això ens ha permès, després de tot un període del 81 al 2003, en què les lleis que va poder aprovar aquest Parlament eren sectorials, ens ha permès ara poder disposar d'una llei global, i per la seva globalitat cal destacar-ne el fet de ser un text molt complet i molt ambiciós.

Podíem avui estar davant d'un text que fos l'informe de ponència d'una llei del Govern. Ho ha dit el relator, i crec que avui ho sentirem. En aquests moments podem dir que és una llei del Parlament; i això ens omple d'orgull. I el fet que sigui una llei del Parlament, que deriva d'un projecte que va trametre en el seu dia el Govern, l'ha convertit en una llei de país.

Des de Convergència i Unió, per encàrrec del seu president, l'honorable senyor Artur Mas, hem estat amatents a les exigències i al clam que la societat ens ha traslladat. Ens ha demanat reiteradament que fóssim capaços d'apartar l'educació del partidisme polític, que fóssim capaços de tractar l'educació no com un afer de partit, sinó com un afer de país.

I és per això que nosaltres hi hem volgut donar aquesta resposta, per pura responsabilitat, com a marca de la nostra força política, del nostre grup parlamentari. Perquè som conscients que part de la insatisfacció que provoquen alguns dels resultats que en aquest moment permet obtenir el sistema educatiu a Catalunya s'atribueix, a nivell global, als canvis sovintejats que s'han fet a nivell de normes. La societat això ho té assumit. I avui aprovarem, si tot va bé, un informe de ponència que vol donar resposta i vol sobrepassar les limitacions dels canvis sovintejats de les lleis d'educació.

El projecte ha aconseguit el compromís responsable de tres forces que han posat més l'accent en el contingut que sobre el seu interès partidista. És la primera vegada –és la primera vegada–, a l'Estat espanyol, que una força política de govern i alternativa de govern pacta amb un govern, quasi en la seva totalitat, una llei d'educació. Quatre-cents dotze esmenes són les que va presentar Convergència i Unió, cada una d'elles amb fort contingut. Va ser un treball intens, 86 per cent van ser acceptades o transaccionades, ens pot donar l'abast claríssimament del treball de consens que hi ha hagut.

Molta feina feta i també hem de dir que amb molt poc temps. Molta feina feta amb molt poc temps, i tot i això hem arribat avui a aquí.

És habitual que els grups, més enllà del que pugui fer el relator –que també em plau que ho hagi fet–, esperen el dia del Ple per fer els agraïments, però des de Convergència i Unió no podem esperar al dia del Ple, els necessitem avui mateix.

Necessitem mostrar el nostre agraïment als lletrats, el senyor Antoni Bayona i el Miquel Palomares; a la tècnica Carme Alonso i tot el seu equip; els lingüistes que encara treballen; no cal dir que a la gent pròpia, en el meu cas, a la diputada Meritxell Ruiz i a la Rosa Martín, que han treballat d'una manera clara en el suport a tot aquest treball; però també als experts d'altres formacions polítiques que hi han pogut col·laborar i han pogut compartir, i d'una manera especial a tots els col·laboradors i responsables del Departament d'Educació –que avui m'ha semblat que hi havia el Dani Bullich, que també podrà dir en la seva història que en la seva funció de relacions amb el Parlament des de la conselleria d'Educació ha pogut seguir i ha estat molt útil al treball i ha fet possible que el termini s'anés complint.

A tots ens hauria agradat tenir més temps, poder-hi dedicar més pausadament la nostra illusió i el nostre esforç, que entenc que ha estat molt.

El que avui havíem de dir és bàsicament que garantir una educació de qualitat a tots els ciutadans en condicions d'igualtat no és només un desig, és un mandat estatutari: el nostre Estatut ho deixa clar i la llei ho intenta assolir. I entenc perfectament que hi pugui haver qui no ho comparteixi, però difícilment es pot discutir que la llei no sigui un instrument per garantir la qualitat en condicions d'igualtat.

Perquè aquesta llei permet enfortir l'escola pública, dotar-la d'eines que li permetin adequar-se a les noves exigències; un país no té una bona educació si no té una bona escola pública. Convergència i Unió estima, valora i confia en l'escola pública catalana, entre altres coses perquè l'ha construït, conjuntament al costat de tots els ensenyants, municipis i famílies. I aquesta adhesió a l'escola pública no li impedeix respectar l'escola concertada, estimar-la, valorar-la i també confiar-hi.

I és així com d'aquest model d'interès públic que preveia l'Estatut en neix el Servei d'Educació de Catalunya, que ha d'esdevenir la garantia per fer accessible a tothom l'ensenyament en un marc de llibertat i d'igualtat d'oportunitats.

No calia només harmonitzar les diferents ofertes educatives de distintes titularitats, calia definir les condicions –i ho fem avui en aquest projecte– i els perfils dels nous ensenyants del segle XXI. Calia establir els drets i deures dels alumnes, professors i famílies i ajuntaments per garantir un clima escolar i un compromís que fos garantia de l'èxit escolar. Calia potenciar la innovació, el lideratge pel canvi educatiu i la vinculació d'una escola nascuda a l'era Gutenberg a l'era digital. Calia incrementar els recursos –i tenim un gran compromís, el 6 per cent del PIB. Calia apostar també no només per finançar l'ensenyament general, sinó també ensenya-

ments especials, no només l'ensenyament obligatori, sinó l'arc de zero a divuit –i això vol dir subvencionar nous ensenyaments i concertar la postobligatòria–; és evidentment una aposta per facilitar l'accés a tothom i de suport a les famílies. Calia redefinir el govern dels centres públics, dotar-lo d'autoritat i d'autonomia, fer possible que l'escola pública tingués projectes i fos capaç de retre comptes.

Calia, en definitiva, assegurar la qualitat de tot el sistema. I aquesta qualitat a Catalunya passa, com saben, o comença per garantir la catalanitat, en llengua i continguts, per enfortir el sentiment de pertinença al nostre país i per exercir l'autogovern de manera plena, defugint de les invasions competencials, que sovint han limitat el nostre abast d'autogovern.

És per això que el nostre grup retira i dona per retirades les esmenes que no van quedar transaccionades, agraeix a tots els ponents i als seus col·laboradors el gran esforç que s'ha fet per poder arribar a aquest punt i espera en el Ple poder continuar mantenint aquesta posició i poder explicar encara amb més detall el perquè de la nostra posició.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Rigau. Passaríem ara la paraula al senyor Daniel Font, com a portaveu i ponent del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Breument, ja que hem intervingut a l'inici. Com és lògic, el Grup Socialistes ha donat suport a aquesta llei des del mateix començament, en el moment en què el Govern va manifestar la seva voluntat d'impulsar una iniciativa legislativa en matèria d'educació.

Volem emfatitzar que ha estat un govern –permetin-me que ho digui avui, solament ho direm un cop– presidit per un socialista el que ha aconseguit impulsar una llei d'educació que té la perspectiva de ser aprovada avui per una amplíssima majoria política i social del país.

Ara bé, també volem dir que aquesta voluntat nostra d'impulsar una nova etapa de l'educació de Catalunya, en una línia de millora i d'adaptació de les necessitats d'avui, no hauria estat possible d'una manera tan àmplia si el Govern no hagués trobat una correspondència i una sintonia de criteris i d'opcions amb l'oposició, i també una actitud activa, lleial i clara, i especialment amb el grup majoritari de l'oposició. Ha estat justament aquesta coincidència i també la voluntat i la responsabilitat dels diferents grups polítics que han intervingut més decisivament en l'elaboració de la llei el que ha facilitat la possibilitat d'avançar decisivament en aquesta iniciativa legislativa.

Entre el 2007 i el 2009, des de fa dos anys o, si es vol, des del Pacte nacional per a l'educació, ara fa quatre anys, el programa de contactes i reunions amb persones, amb entitats de tot ordre ha estat un dels més intensos,

sinó el més intens de la història del Parlament de Catalunya. Això és verificable i ha estat així.

Volem manifestar que valorem molt positivament el debat generat que s'ha produït a l'entorn de la tramitació de la llei en la societat, el grau d'implicació en el debat ha estat notable i ningú ha quedat indiferent. Mai s'havia parlat tant i tant d'educació en els mitjans i arreu. Les opinions en general han estat constructives i favorables, però també hi ha hagut opinions contràries i crítiques, fins i tot, com saben, s'ha produït algunes mobilitzacions en l'àmbit concret del marc educatiu.

Considerem positivament totes aquestes expressions, unes i altres, les d'un color i les d'un altre color, que mostren un signe, un senyal de gran implicació i de gran vitalitat del país i de la comunitat educativa.

Aquest debat generat s'ha generalitzat i s'ha mantingut per dues raons: per una exigència social i de l'opinió pública en aquest sentit, que diu: «Facin alguna cosa, mirin de fer alguna cosa, mirin de millorar les condicions en què està l'educació», i per la constatació que estem pràcticament en un final d'etapa que va de la transició democràtica fins a avui, després d'un període de trenta anys de treball.

I els objectius dels inicis, vàlids a l'inici d'aquest període de trenta anys per a la reconstrucció d'una escola de base democràtica i catalana a partir de l'escola heretada, com deia Marta Mata, estan avui ja aconseguits en l'essencial i ens cal ara, un cop recorregudes aquestes dècades, determinar nous objectius per a una nova etapa de perfeccionament i d'adequació a les necessitats educatives d'avui, que són unes altres, que ja són unes altres i que corren i evolucionen a tota velocitat a finals del segle xx i a començaments del segle xxi.

Quant a les esmenes i transaccions en els treballs de la ponència en funció de les esmenes presentades i des del punt de vista del grup socialista, volem dir que hem resolt positivament, com hem dit, moltes esmenes, moltes i moltes, 664 en concret. En segon lloc, que impliquen la constatació d'un alt nivell de coincidència i d'un espai bàsic d'ampli acord sobre el contingut de la llei i cadascun dels seus dotze títols. Tercer, que aquest ampli acord en la ponència suposa actualment una majoria equivalent al 78 per cent de la cambra quant al conjunt de la llei. Quart, que aquest 78 per cent és un mínim, que esperem arribar a una majoria del 98 per cent de la cambra en alguns dels títols en les votacions en el plenari el mes que toqui. Cinquè, valoració, és una majoria immensa que mostra la voluntat resolta dels grups polítics de Catalunya d'avançar cap a una educació modernitzada i adaptada a les necessitats d'avui.

Respecte als grups que mantenen o plantegen algunes discrepàncies d'un o altre ordre, volem manifestar la necessitat d'entendre i de respectar les seves posicions, la necessitat de respectar la discrepància. La base de la democràcia és la contrastació i la formació de majories entorn d'opcions polítiques. I és lògic que els grups polítics, siguin els que siguin, manifestin la seva opinió sobre els temes que els preocupen i procurin representar estats d'opinió generals o parcials.

La discrepància és, doncs, legítima i necessària, però no ho seria la immobilitat o l'immobilisme: no cal fer res, o ja va tot bé, o no cal fer una llei. Això no seria de rebut. Ni les actituds de defensa d'un corporativisme abstrús o ranci, en sentit negatiu. Tampoc seria de rebut. Ens cal actualitzar, ens cal innovar i posar-nos al davant i ens cal habilitar nous suports i nous recursos per a l'educació a Catalunya.

Per la nostra banda, volem manifestar que el contingut de la llei està resolt, està ben resolt. Hi ha hagut uns temes fàcils i uns temes difícils. Alguns d'aquests temes difícils, no necessàriament els més importants, sinó potser els més mediàtics, han anat quedant per al final, en alguns casos. I ara podem dir que estan resolts tots de manera satisfactòria, d'acord amb els nostres punts de vista. I que també han estat resolts de manera satisfactòria d'acord amb l'exigència dels quatre grups que varem començar a parlar i els termes en què ho varem fer i les coordenades que varem delimitar en els inicis de la tramitació. El contingut està resolt i està ben resolt.

Conseqüentment, i d'acord amb el que he exposat, el grup socialista dona per retirades les cinc esmenes de l'Entesa que quedaven per transaccionar i que consten en el primer apartat del full d'esmenes no incloses en les recomanacions de la ponència, si és que els altres grups signants subscriuen aquesta retirada.

Anunciem que votarem totes les esmenes que recomana l'informe de la ponència i també que votarem contra qualsevol esmena que qualsevol grup mantingui viva, per entendre que el treball de composició del contingut de la llei està acabat i que no és necessari reobrir una discussió que donem per ben acabada.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor Font. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, començarem quelcom protocol·lari, però que penso que toca. Ho ha dit el relator, ho ha dit també la portaveu de Convergència i Unió, i jo m'afegeixo, sense mencionar-ho, a tots els agraïments a tota la gent que ha donat suport, a totes les persones que han donat suport a la llei –lletres, la gestora, lingüistes, companys i companyes de ponència, eh?, que també ens hem de reconèixer les hores que hem passat plegats i, per tant, tot això, doncs, també fa que entre nosaltres hagi nascut fins i tot una relació diferent, que això..., i, per tant, jo penso que també és important, perquè segurament ens ha portat a conèixer-nos molt més.

I una altra qüestió protocol·laria, però que..., dir que les dues esmenes que figuren com a no transaccionades, que serien la 493 i la 1702, que són objecte d'una altra tramitació, nosaltres, com a Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, també les retirem i, per tant, no les sotmetrem a cap tipus de votació.

Bé, hem dit que seriem breus, i ho procurarem. Jo penso que avui..., i en el Ple, en tot cas, ja hi afegirem tot el que hàgim d'afegir, però jo penso que avui el que és important és dir que emetrem un dictamen i que Catalunya i aquest Parlament i també la Generalitat de Catalunya resol una anomalia històrica, que una nació amb la seva idiosincràsia com som nosaltres, com és Catalunya, estava mancada d'una eina imprescindible, necessària, d'un instrument cabdal per a la construcció nacional, i aquesta era la Llei d'educació de Catalunya.

És evident que és l'any 2009 que tindrem la primera Llei d'educació de Catalunya, i entenc que no és una qüestió menor. I suposo que és la suma de moltes voluntats, de molta feina, de molt treball polític, social, etcètera, però permetin-me que, d'alguna manera, pugui parlar d'on neix també la verdadera aposta per tenir aquesta Llei d'educació de Catalunya; i neix del Pacte nacional per a l'educació.

L'any 2006 –no cauré en la temptació de dir si és d'un partit o d'un altre–, l'any 2006, el 20 de març, se signa el Pacte nacional per a l'educació. Aquest Pacte nacional per a l'educació portava incorporat també un mandat que s'havia de fer una llei d'educació de Catalunya i a més demanava que el Parlament fes una interpretació expansiva de les noves competències que ens donava el nou Estatut per fer realment o per aprovar una bona llei d'educació de Catalunya.

I jo penso que hem fet una bona llei d'educació de Catalunya. És evident que no és la llei de cap partit. Cadascú de nosaltres com a partit, segur, o com a grup parlamentari l'hauria feta diferent –segur–, però sí que és veritat que en el llarg del trajecte de la ponència es pot manifestar un gran acord, que jo valoraria, per damunt de tot, les grans equivalències, els grans acords, i que segurament el que mediàticament resulta més magnífic, que són les diferències, les diferències en molts casos i en molts àmbits són mínimes –són mínimes. Però, bé, tothom és amo dels seus compromisos, tothom és amo de les seves decisions, i cadascú al final decidirà què és el millor que necessita per fer, què voldrà votar o què no voldrà votar.

Jo crec que els tres grups ho hem fet amb la voluntat de veure el país sencer. Hi ha la possibilitat de mirar d'una manera, de mirar amb un ull tapat, que si escola pública, que si escola concertada. Òbviament, és un discurs que a algú això li pot anar bé seguir-lo fent, nosaltres entenem que no. I entenem que l'origen, o un dels orígens principals i, per tant, com que ens devíem al Pacte nacional per a l'educació..., enteníem precisament que es volia canviar aquesta idea i, d'alguna manera, acabar i veure el país sencer.

Nosaltres entenem que la llei a què avui donarem forma amb el seu dictamen és una llei catalanista i social, i és una llei catalanista i social perquè, primera, eleva l'educació com un servei públic que cal preservar per damunt de conjuntures. La societat clama, des de fa temps, que vol que hi hagi un sistema educatiu de Catalunya que compti amb estabilitat i seguretat, i bàsicament demana estabilitat i seguretat per assolir els objectius que aquest sistema educatiu de Catalunya ens reclama, i penso que és el que estem fent en el dia d'avui i que farem poste-

riorment, com deia el relator, en el mes que calgui, eh?, però que esperem que sigui al més aviat possible.

És una llei també que aposta o que reconeix la importància de l'educació reforçant la inversió econòmica i la inversió social. Si volem transcórrer per fer cada dia possible que hi hagi gratuïtat, el compromís que imposa aquesta llei, que és el 6 per cent del producte interior brut –que jo demanaria que ningú hagués de fer un somriure, sinó que realment això obliga els diferents governs que hi puguin haver a assolir aquesta fita–, és precisament perquè pugui tenir lloc tot allò que hem escrit en la llei, les beques, els ajuts, etcètera, i ens hem dotat d'un sistema propi de beques, que realment la gratuïtat sigui efectiva a tot arreu, que pugui arribar..., és a dir, allò que dèiem que les famílies catalanes no hagin de pagar el peatge de l'educació. I, per tant, a nivell públic s'haurà de fer una inversió econòmica, però també social, important.

Jo penso que també s'assenta..., és a dir, dona o vol donar i ha de donar i té l'obligació de donar el prestigi als metres i també a la seva carrera docent. I quan dic «mestres», puc dir «professors», puc dir «professores», puc fer tots els docents que estan al voltant de l'educació. Jo penso que és una eina primordial, perquè són, en part, els executors del que aquesta llei pugui dir, diu, pugui acabar dient.

I, a més a més, compromet les famílies –carta de compromís educatiu– i vol comptar, o vol comptar amb la confiança de la societat envers les diferents institucions educatives, que també és fonamental.

Penso, per tant, que dibuixa..., i després podríem entrar un per un, no hi entraré avui –no hi entraré avui. Jo penso que ens dona, ens configura la possibilitat..., és a dir, és una caixa d'eines que ara el que vol: primer, que el major nombre de grups parlamentaris s'hi puguin afegir; dos, que aquestes eines i aquests instruments tinguin uns bons manyans, perquè realment aquestes eines siguin utilitzades adequadament. Jo penso que això, el desenvolupament i l'aplicació de la llei seran elements primordials també per veure aquests compromisos a què obliga la llei.

En definitiva, ha estat un goig, ha estat un plaer, ha estat una satisfacció, ha estat una feina, però ho donem, el nostre grup parlamentari ho dona per ben empleat. Jo penso que el que estem fent avui i acabarem fent algun dia en el Ple és quelcom que és històric.

Algú ha anomenat el seu president de partit, doncs, també l'anomenaré jo. El nostre president de partit va dir l'altre dia que la llei més important que aprovaria el Parlament en aquesta legislatura seria la Llei d'educació. Òbviament, el diputat corresponent que li correspon ser ponent de la Llei d'educació, doncs, no li ho desmentirà –no li ho desmentirà.

Per tant, jo penso que tota l'esperança –tota– que ens ha posat la societat sobre nosaltres, ara, un cop l'aprovem, i un cop demanem que siguem el màxim de grups parlamentaris possibles per poder-ho aprovar –perquè jo penso que la societat ens ho demana, la societat ens ha demanat responsabilitat, i penso que la responsabilitat l'estem exercint...

A mi, únicament, m'agradaria acabar, una vegada més, agraint a tothom, però bàsicament tenim clar que aquesta llei resol, ho repeteixo, una anomalia històrica, ja que aquesta anomalia històrica penso que dona eines al país per seguir fent la seva corresponent construcció nacional.

Ho repeteixo, una llei catalanista i social, perquè jo penso que dotar-se de la regulació del currículum, per un costat, i de la inversió econòmica del 6 per cent, per l'altre, penso que són fites històriques que aquesta llei aporta i que, òbviament, és la conseqüència del seu resultat –el veurem d'aquí uns anys, perquè precisament el problema de l'educació és que els resultats es veuen al cap de molts anys.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor Freixanet. En nom del Partit Popular, té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Agafo la paraula en nom del Partit Popular de Catalunya per posicionar-nos sobre el projecte tal com ha quedat, les esmenes que hem presentat i tot el procés de debat de la Llei d'educació, el Projecte de Llei d'educació de Catalunya.

Jo sóc molt mal..., no sé fer molt de protocol, i, per no deixar-me ningú, diré que gràcies a tothom –a veure si ens entenem, perquè no em vull deixar ningú i tampoc vull que passi el temps, perquè hi han coses importants a dir.

Mireu, el Partit Popular de Catalunya ha avançat aquest debat amb una voluntat de transparència total, una voluntat que hi hagués un debat, que en l'àmbit educatiu hi havien diversos models i aquests diversos models era lògic que en una democràcia s'enfrontessin amb la paraula, amb el diàleg, i era important.

Per això vam presentar un projecte propi, perquè enteníem que el projecte que havia fet el Govern no ens representava, ni representava una part important de la societat, i per això després vam presentar 534 esmenes; com molt bé ha dit el relator, moltes vegades esmenes de gran contingut, esmenes que el que feien era substituir tot un article per un article absolutament nou, no eren esmenes puntuals. Per tant, aquesta ha estat la màxima garantia de lleialtat i de claredat, de transparència que ha volgut fer el nostre grup.

Ha dit un altre portaveu del grup...: «Alguns no han actuat amb lleialtat ni amb transparència.» Nosaltres sí, i com a mínim no farem el que hem escoltat fins ara. Fixeu-vos en el que hem escoltat fins ara. Primer, el primer grup el que ens ha dit és que «el gran canvi que ha suposat aquesta llei és que, per primer cop, un partit de l'oposició, amb capacitat de govern, ha consensuat la llei». El segon grup ens ve i ens diu que «el gran canvi és que per primer cop un president socialista ha aconseguit tirar endavant una llei». I el tercer grup, ja ho ha acabat de rematar amb això d'autoposar-se me-

dalles dient que «gràcies a una consellera del seu grup es va fer el Pacte nacional per a l'educació». No volem –no volem– que sigui un debat de medalles; màxima lleialtat, la lleialtat també en el pacte o la lleialtat als que estem fora del pacte.

Primer, nosaltres no donarem suport a la llei –ja se sap–, a alguns apartats, sí, però no a tota la llei, per com s'ha produït el procés. Primer, per aquesta manca de transparència que nosaltres hem volgut. Ho hem criticat moltes vegades, a la ponència de la llei es venia amb els deures ja fets per part de dos grups parlamentaris d'aquesta cambra.

És a dir que el debat real de la llei no s'ha produït al Parlament de Catalunya. Per primer cop –i és una altra de les queixes que tenim i perquè no ens podem apuntar en aquest procés–, per primer cop s'ha dut el debat, que havia de ser purament parlamentari, des del Departament d'Educació. És a dir, per nosaltres hi ha hagut una intromissió inadmissible del poder executiu en el poder legislatiu. Nosaltres no podem signar aquest tipus d'intromissió. Algú ha agrait al Departament d'Educació els serveis prestats. Jo crec que ha de ser al revés, que ha de ser el Departament d'Educació que ha d'agrair els serveis prestats al Parlament, perquè realment la llei s'ha gestat al Departament d'Educació.

Segon, per les presses. Us recordeu d'aquella justificació que deia «per raons teleològiques», doncs, les presses, aquestes setanta compareixences que vam fer amb un temps record, perquè es necessitava aprovar una llei per unes raons molt concretes, molt determinades, que res tenien a veure amb els problemes reals de l'educació a casa nostra. Nosaltres no podem tampoc signar aquesta llei per les presses.

Després, com hem dit, perquè ha suposat una llei que ha provocat conflicte i ha provocat un trencament, una llei que ha provocat una manca de diàleg social. Jo crec que avui és la victòria del que a Catalunya normalment és el políticament correcte, són aquests pactes, aquests consensos que sembla que hi han a la política, però que després a la societat, al carrer, no existeixen.

Avui en dia hi haurà un gran pacte, sí, avui hi haurà un gran pacte al Parlament de Catalunya que no es correspon al pacte social, perquè no hi ha hagut pacte social, no hi ha hagut diàleg social, perquè, per primer cop, hi ha hagut una llei que s'ha fet en contra i pensant en contra del professorat. No només en el procés de la llei, ja ho hem dit moltes vegades, amb totes les mesures que s'han anat prenent per part del Departament d'Educació. Recordem les oposicions, les hores extres, el canvi de calendari, tot pensat per posar en contra el professorat. No poden signar una llei que no està pensada per al professorat, que no dona eines al professorat i que no compta amb el recolzament sobretot del professorat.

Primer pensem que no és una llei que resolgui els problemes que té Catalunya. Mireu, la gran anomalia històrica de Catalunya és l'alt percentatge de fracàs escolar que tenim, aquesta és la gran anomalia, és aquesta la gran anomalia. I per molt que el Departament d'Educació vulgui maquillar les dades, perquè, escolteu, sense Llei d'educació el departament ja ha reduït quasi les

dades de fracàs escolar a la meitat, simplement amb l'ajuda de l'estadística –no li calia una llei; amb l'ajuda de l'estadística.

Tenim un problema de fracàs escolar a Catalunya, tenim un problema d'alt nivell de fracàs escolar, tenim un problema de manca de titulars postobligatoris. Fa poc vam veure un estudi que deia que el 20 per cent dels estudiants universitaris deixaven la carrera i no continuaven altres estudis. Tenim un problema d'abandonament educatiu prematur, i pensem que aquesta llei no soluciona això, perquè precisament això..., aquesta llei no és una llei pedagògica, no entra en elements pedagògics. Teníem la gran oportunitat històrica d'acabar, per exemple, amb la promoció automàtica a Catalunya, que Catalunya és un dels llocs d'Espanya on més promoció hi ha.

Un segon element pel qual nosaltres no podem donar recolzament a la llei, perquè la llei no desenvolupa la LOE, sinó que desenvolupa l'Estatut d'autonomia, crea una ficció, que és que no hi ha un estat, no existeix un estat.

Hem vist com contínuament els grups que donaran suport a la llei, i algun també que no el donarà, es negaven sistemàticament a fer una referència, algun esment de la legislació estatal vigent. I això ho hem vist en temes tan preocupants com, per exemple, el currículum, que després m'hi referiré.

Nosaltres no podem ser partícips d'aquesta ficció. No només no hi ha una remissió a la legislació estatal; ja ho ha dit un altre portaveu, aquesta és una llei que vol construir nacionalment Catalunya des de l'escola. Nosaltres no podem signar una llei que vulgui construir nacionalment Catalunya des de l'escola. Nosaltres volem una llei que, encara que no ens agradi, desenvolupi la legislació estatal, encara que aquesta legislació no l'haguéssim votat nosaltres –no l'haguéssim votat nosaltres.

Ja ho ha dit també un altre portaveu: «El que volem fer amb aquesta llei és una escola catalana en llengua i continguts», jo no sé si vol dir això de continguts que dos més dos no són quatre a Catalunya, sinó que és diferent de la resta de l'Estat, o el que vol dir és que hem d'ensenyar només allò que deia un article, «l'efectivitat, l'afecció només per a Catalunya», sense que hi hagi cap altra realitat, sense que hi hagi alguna cosa que es diu Espanya pel mig.

I escola catalana en llengua, és aquesta ficció que l'escola catalana només es pot construir en català. Nosaltres no podem donar ni signar una llei que diu que l'escola catalana només s'ha de construir en català. Aquesta llei fa un blindatge, una imposició lingüística que nosaltres considerem inadmissible en l'àmbit de l'educació. Perquè, mireu, l'única llibertat –l'única llibertat– que donava la Llei de política lingüística l'any 1998, el 21.2, que era la llibertat de les famílies a escollir en què volíem escolaritzar el seus fills si en català o en castellà, que és una llibertat d'escolaritzar en una llengua cinc anys, durant cinc anys, perquè deia..., el primer ensenyament, el que fa aquesta llei és retallar aquestes llibertats i deixar-ho només a un any i amb una atenció

lingüística individualitzada. I, per tant, nosaltres no hi podem donar suport.

En quart punt, no podem donar suport a un intent de blindar el currículum, i aquesta llei ho fa a l'article 51 d'una forma molt capciosa, remetent-se a la legislació estatal, quan tots sabem i és públic que el desenvolupament del currículum normalment l'Estat ho fa per reials decrets i ho fa per altres vies que no són la legislació. Amb això el que es vol burlar és precisament el reial decret de la tercera hora del castellà. Aquí estava la gran trampa, aquí estaven les presses d'aquesta llei, que el que no es volia és que hi hagués una tercera hora de castellà a les escoles l'any que ve.

Nosaltres diem: «Hi han problemes més importants a Catalunya perquè l'obsessió de les presses d'aquesta llei sigui, precisament, que hi hagi una hora més de castellà, que tres hores de castellà a les nostres escoles.» Això em sembla que és ridícul i em sembla que no són les grans prioritats que necessita Catalunya.

Per últim, no podem donar suport al títol vuitè. Pensem que el títol vuitè és el títol, precisament, on més èmfasi s'ha posat per anar en contra del nostre professorat. Per primer cop teníem la possibilitat de fer una llei amb els professors, amb aquells que trepitgen l'aula, no amb els teòrics de l'educació, amb els pràctics de l'educació. Què hem fet? Hem creat uns cossos que no garanteixen la intercomunicabilitat nacional: aquí creem cinc cossos diferents mentre que a la resta de l'Estat n'hi han nou. No garantim la intercomunicabilitat.

Després, no garantim l'autoritat del professorat a l'aula. I, en tercer punt, el que fem és retallar drets també, des del punt de vista del professor, a la negociació col·lectiva. Quelcom tan important per assegurar el que algun portaveu ha dit el «corporativisme ranci», doncs, el «corporativisme ranci» significa que tot el professorat de Catalunya, totes les forces sindicals dels professors de Catalunya han dit que no a aquesta llei. Per tant, no podem donar suport a aquesta llei.

Per últim, no podem donar suport al títol desè de la llei, l'«Administració de l'educació», ja ho sabeu, ho hem dit moltes vegades, aquesta llei crea nous instruments, més consorcis, més municipalització, més zones. Nosaltres diem que els recursos han d'anar a l'aula, no es necessiten més recursos a l'Administració, els recursos han d'anar a l'aula per reduir ràtios, per donar suport al nostre professorat.

Podem dir que feliçment no tot són votacions negatives. Hem donat suport a dos títols, perquè em sembla que aquí sí que hi ha hagut una voluntat per part del Govern i per part també del Grup de Convergència i Unió, al qual els agraïm també una voluntat d'arribar a acords importants al títol quart, «Llibertats educatives i escoles», i el punt dotzè, que és el finançament, que era clau també per a aquest capítol. Se'ns han inclòs diverses esmenes nostres. Gràcies a aquestes esmenes i esmenes d'altres grups, doncs, s'han inclòs mesures importants com l'ampliació, la possibilitat d'ampliació dels concerts als ensenyaments postobligatoris, l'ampliació també del finançament, no només des del punt de vista públic, del zero-tres. Hem aconseguit quelcom

important que per prejudicis ideològics no es bloquegin algunes escoles, algunes formes pedagògiques que són tan lliures com altres i que formen part de la llibertat.

I, per tant, nosaltres anunciem que dintre de les esmenes, retirariem les esmenes que formen part del títol quart i del títol dotzè, mantindríem vigents la resta per al Ple.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor López. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Intentarem fer també una presentació de les nostres esmenes, no sé si sabrem estar al nivell històric que s'ha volgut donar o la transcendència d'altres intervencions.

En tot cas, volem coincidir amb la resta de grups a començar la nostra intervenció amb els agraïments, perquè, certament, aquesta és una llei excepcional en moltes coses, però també en la feina abocada per molta gent, aquells que ens tocava, òbviament, els portaveus de cada grup, a qui també vull agrair la feina feta i vull reconèixer-los que aquesta diputada n'aprèn i n'ha après molt i n'està aprenent molt, de la feina de cadascun d'aquests portaveus de la comissió i de la llei, però també sobretot a la feina de tota aquella gent que de forma externa a la mateixa comissió i a la mateixa ponència ha fet possible que avui ens trobem amb aquest informe, ens trobem en aquesta comissió i sobretot ens trobem en el tràmit en què la llei està.

I agrair també sobretot a aquells compareixents, a aquelles organitzacions, a aquelles persones, a aquelles entitats que durant el tràmit de la llei, ja fos en tràmit parlamentari, aquelles seixanta-sis compareixences que vàrem veure de forma tan intensa en aquest Parlament, però també al llarg de tota la ponència i al llarg de tot aquest any llarg de tràmit de la llei, ens han vingut a fer aportacions, ens han vingut a explicar als grups quins són els seus anhels, desitjos en aquesta llei. I, per tant, gent que també hi ha treballat i que també té expectatives en aquest text.

Des del nostre grups parlamentari, en concret, vàrem presentar un centenar llarg d'esmenes pròpies, més enllà també de les que presentàvem conjuntament amb els grups de l'Entesa. D'aquestes ja vàrem anunciar la retirada d'una dotzena llarga, si no m'equivoco, d'esmenes que estan, com dic, retirades o bé en el tràmit de ponència o que hem informat que estan retirades; i n'hi ha una trentena que mantindrem vives al llarg del debat i, per tant, que reservarem per al Ple.

Volem destacar, entre les esmenes que el nostre grup va presentar en el seu moment, aquelles esmenes que recollíem d'una part d'aquesta comunitat educativa que manifestava la necessitat que el text que es va presentar al Parlament fos corregit.

Les esmenes del 30 de novembre, tal com les hem anomenades genèricament per reconèixer-les, són les esmenes de sindicats, associacions de pares i mares i d'estudiants i de moviments de renovació pedagògica que ens han demanat o ens demanaven que en el tràmit de la llei reorientéssim alguns dels postulats d'aquesta llei perquè s'adrecessin a allò que havia estat l'encàrrec també d'aquesta llei, que era recollir els acords del Pacte nacional per a l'educació.

Algunes hi estan incorporades: la presència institucional d'aquestes organitzacions, les ajudes a la mobilitat o el material escolar per garantir i assegurar la gratuïtat, també en allò que té referència al que és no estrictament l'aula o les hores lectives, les ajudes i el reconeixement a l'educació en el lleure.

O altres esmenes que el nostre mateix grup ha anat introduint i ha anat treballant al llarg de la llei i que també estan recollides en el text, com és, per exemple, l'encàrrec d'una nova llei d'adults, necessària a casa nostra, o la no-derogació de l'actual Llei d'adults vigent, o fins i tot el caràcter plurianual d'un instrument cabdal com és el contracte programa, i que també està recollit a la llei, entre altres coses, a proposta, entre d'altres, d'una esmena del nostre grup parlamentari.

El recolzament a bona part d'aquests instruments i a alguna d'aquestes esmenes i del que representen es reflectirà en el nostre sentit de vot. En el sentit de vot positiu quan el nostre grup es refermi a recolzar la llei quan parla de l'escola catalana en llengua i continguts, per exemple, que ens sembla, malgrat que algú no pugui entendre-ho, una fórmula, com ens deia la compareixença d'Òmnium Cultural, prou rasa i curta que defineix clarament l'escola que volem per al nostre país: escola catalana en llengua i continguts. I ho defineix encertadament, segons els nostre punt de vista. Tot allò que fa referència, per exemple, al desplegament de l'autonomia, el desplegament de l'avaluació necessària en el nostre sistema educatiu o el paper i la gestió en l'educació del món municipal.

Volem destacar que precisament l'encàrrec que teníem en aquesta ponència i en aquesta comissió a l'hora de fer una llei d'educació a casa nostra, la primera Llei d'educació, ja s'ha assenyalat, era, precisament, una llei que respongués a la necessària modernització del nostre sistema educatiu, escola pública, però també de tot el sistema educatiu per dotar-lo d'instruments i eines, algú ho citava, les eines necessàries, la «caixa d'eines» suficient —em sembla que s'ha dit— necessària perquè fes front a les mancances que, òbviament, el nostre sistema, la nostra escola té i aquells problemes que no és capaç de resoldre. I aquest era el primer encàrrec.

Però tenia un encàrrec claríssim, i era fer-ho no a partir del no-res, sinó fer-ho a partir d'un gran acord que es va fer en el nostre país en matèria educativa, un acord que intentava superar un dels enfrontaments més improductius que hi ha hagut a casa nostra en matèria educativa, que és el d'enfrontar escola pública i escola concertada. Una llei que pretenia, precisament, o que tenia l'encàrrec, precisament, de superar aquest enfrontament.

Ens sembla que la llei precisament en això no resol aquest encàrrec. És precisament el pacte nacional el que ens encarrega que avancem en el reconeixement de les famílies, en el paper del professorat, en l'autonomia, en el paper dels ajuntaments. I hi ha, certament, avenços en aquest nivell, però quan el pacte ens encarrega clarament que fem una llei que superi la dicotomia entre aquest tipus d'escoles, quan el pacte ens encarrega que fem una llei que estableixi un servei públic d'educació on totes les escoles tinguin les mateixes obligacions i on, per tant, creixi el finançament d'aquelles escoles que avui tenen un finançament també deficitari, que eren les escoles concertades, aquí la llei falla.

Ens sembla que en lloc d'instaurar això, la llei crea un servei educatiu, ja s'ha dit, que equipara en drets, certament, uns centres i altres, però que no equipara aquests centres en obligacions.

Nosaltres mantindrem viva l'esmena o les esmenes que fan referència a aquest sentit i que permetran, al nostre entendre, corregir aquest sentit i resoldre, per tant, aquesta situació. Ens sembla que aquesta qüestió, juntament amb el finançament..., el servei educatiu juntament amb el finançament o l'accés al sistema educatiu són, precisament, aquelles que cal corregir de la llei i les que des del nostre grup parlamentari no volem i no podem avalar.

Més quan, i també s'ha dit, ens demanaven no només una llei d'educació amb un consens polític suficient i necessari i majoritari, sinó quan ens demanaven també una llei, i així ho hem reclamat des del nostre grup polític, des del nostre grup parlamentari, d'educació que tingués el consens social també necessari per ser desplegada i aplicada amb certesa. I també és una llei que creiem que neix sense aquest consens social necessari.

No n'hi ha prou a tenir la majoria suficient en aquest Parlament per aprovar-la i tirar-la endavant en la totalitat o en la parcialitat; cal també l'acord social que haurà de fer que la llei es pugui aplicar l'endemà de la seva aprovació. Ens sembla, per tant, com dèiem, que la llei naixerà coixa en alguns temes.

Volem fer èmfasi també en algunes de les referències que s'han fet a la nostra posició, del nostre grup, al llarg de tota aquesta tramitació de la llei. Des d'algun lloc o des d'algun grup, fins i tot des d'alguna compareixença se'ns ha acusat de fer partidisme i ideologia.

I, sincerament, hem tingut la sensació que aquesta és la llei més ideològica que hem fet en aquest Parlament durant aquesta legislatura i algunes de les anteriors. La més ideològica i a la qual s'ha abocat més ideologia i més defensa d'interessos, tots legítims, però concrets i sectorials. Si no, no entenem que deixem obertes en aquesta llei qüestions que ens semblen d'un consens generalitzat a la nostra societat i que, en canvi, aquest consens generalitzat a la nostra societat no tenen per ideologia o no estan per ideologia reflectides en la llei; elements fonamentals com que som una societat mixta, d'homes i dones, i que això no té reflex en aquesta llei.

Finalment, volem demanar o se'ns demanava també en aquesta llei que la base del consens..., o que aquesta fos

una llei de consens. Ens sembla que la base del consens ha de ser sempre aproximar posicions i que en aquells temes en els quals és possible arribar a acords, cadascú des de la discrepància, s'acostin les posicions.

Aquest va ser l'enorme esforç –i molts de vostès ho saben de primera mà– que hi va haver darrere del Pacte nacional per a l'educació, que tothom cedia en alguna cosa per construir de nou i per avançar de nou. Aquesta és la base del consens, deixar enrere posicions de tothom per construir qüestions noves i construir acords a partir de la renúncia de tothom.

Ens sembla que la base del consens en aquesta llei no és aquesta aproximació d'acords, sinó que, precisament, en allò que és difícil de consensuar i d'aproximar postures, la base del consens ha estat, precisament, deixar que qualsevol pugui interpretar la llei al seu albir, deixar que qualsevol interpretació sigui vàlida, deixar que qualsevol política educativa sigui possible en un futur. Aquesta base al nostre grup parlamentari no ens serveix.

Acabo, senyora presidenta, només per dir que, precisament, aquesta demanda d'estabilitat que hi ha sobre la llei probablement patirà si la llei ha d'acabar desplaçant-se des d'un govern o des d'un altre d'una manera tan i tan diferent.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Camats. En representació del Grup Mixt, té la paraula el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Yo también quisiera agradecerles a todos los que han participado en la elaboración de esta ley los esfuerzos realizados; de todas maneras, no puedo –debo ser sincero–, no puedo agradecerles a todos, porque no sabría qué agradecerles, porque, al fin y al cabo, de seiscientos dos enmiendas que mi grupo ha puesto encima de la mesa solo se han contemplado tres, y transaccionadas, y, al fin y al cabo, porque ya así lo habían hecho. O sea, por tanto, agradecimiento en ese sentido muy poco, sino todo lo contrario.

Pero como quiero ser educado, habrá que agradecerles fundamentalmente el esfuerzo, porque supongo que todo el mundo desde sus ideologías, sus intereses y su punto de vista habrá hecho lo mejor por conseguir esta ley.

Nosotros, evidentemente, nuestra percepción de la ley es muy distinta a la que tienen los que de verdad han hecho la ley, porque aquí hay tres grupos políticos, grupos parlamentarios, que han hecho la ley y otros tres que las hemos visto venir, pero, desde luego, no las hemos catado.

Y curiosamente –y curiosamente– esta ley se hacía fundamentalmente por una cuestión, porque habíamos llegado a la conclusión –no nosotros, no nosotros; nos lo habían hecho llegar a través de los medios de comunicación y de la ciencia, a través sobre todo de los estudios

PISA, de esos estudios PISA— que teníamos un sistema educativo literalmente por los suelos.

Y nos hemos puesto a ello, ¿no? Llevábamos dos años en el Gobierno intentando elaborar esta ley. De golpe y porrazo les entran las prisas y había que hacer una ley..., ¡ya! Después les desvelo por qué había que hacer la ley ya.

Pero, en todo caso, por lo que hacíamos la ley era porque había fracaso escolar, y una sociedad que fracasase en la escuela es una sociedad fracasada en el futuro. Los grandes países son los grandes países ilustrados, científicamente preparados, tecnológicamente muy preparados; no los ricos en recursos naturales. Tenemos demasiados ejemplos en la historia, ahora mismo lo podemos ver, el país más rico en ese sentido actualmente es Venezuela —y no me quiero meter ahora con Chávez. Pero, miren cómo está. Y, sin embargo, Japón, que no tiene prácticamente nada, miren dónde está. Y la diferencia está en el sistema educativo.

Y, bien, los tres grupos parlamentarios que han hecho esta ley, que han sido *Convergència i Unió* —por este orden—, *PSC* y *Esquerra Republicana* —por este orden, y no quiero ser irónico; digo «por este orden»—, han hecho una exposición donde han hablado mucho de «ley de país», de «escuela catalana», de «historia», «hemos hecho una ley histórica para Cataluña por primera vez», y no han dejado de repetir la frasecita esta, el latiguillo este: «Una escuela catalana en lengua y contenidos.»

Pero no han dicho nada... —no les he oído, ¿eh?—, me he referido a ello porque no les he oído ni una sola palabra de fracaso escolar, de hábitos de estudio, de respeto al profesorado, de excelencia, de disciplina, de responsabilidad, de ciudadanía, de ilustración, de educación..., de conseguir alumnos, alumnas autónomos, críticos, preparados, cultos y libres. No les he oído hablar nada de esto. Solo están hablando de una ley que me recuerda a la formación del espíritu nacional. (*Remor de veus.*) Ah, hombre..., bien, más os digo.

Quiero decir unas cuantas frases. Han hablado ustedes —han hablado ustedes— de «cita histórica». «Estamos haciendo algo donde nuestros nietos» —y etcétera— «nos tendrán marcados para la historia.» Pues miren, si es así, yo quiero dejar unas frases para la historia. (*Rialles i veus de fons.*) Ya lo esperaban, ¿eh?

Yo creo que hoy se le da rango de ley al racismo cultural implícito..., de quienes dicen ser nacionalistas y de quienes sin reconocerlo actúan junto a ellos. No es ningún insulto, estoy definiendo: racismo cultural es aplicar los criterios del racismo biológico a la cultura. Y aquí, en el capítulo dedicado al régimen lingüístico hay mucho racismo cultural.

Y en algún otro artículo hay tintes indirectos de desprecio a lo que son modos de ver la vida, la cultura, la cosmovisión en Cataluña, porque hay gente aquí que se cree que Cataluña son ellos. Y en esta ley está bien reflejado.

Digo otra frase por si acaso no lo han cogido: la ley catalana de educación nace infectada de racismo cultural. Es una ley para blindar la inmersión y legislar la

exclusión cultural. Esta frase la habíamos dicho ya en el primer discurso que hicimos a propósito del proyecto de ley cuando pasó al Pleno.

Y entonces recuerdo, con cierta..., en fin, ironía, que hubo parlamentarios, parlamentarias que me reprocharon haber dicho esta frase. Y resulta que veo con estupefacción que posteriormente parlamentarios importantes de esta cámara han dicho que «por fin hemos conseguido una ley que blinde la inmersión». Lo ha dicho Puigercós, Rigau —la señora Irene Rigau—, de una manera distinta..., lo han dicho también otras personas.

Yo podría hacer un análisis de toda la ley. Lo haré, no se preocupen. Pero es que es tan evidente que hay que hacerlo pormenorizadamente y por escrito que hoy, evidentemente, los diez minutos no me dan para ello. Y, por lo tanto, solo quiero remarcar aquello que veo de más impropio en la ley. Porque, al fin y al cabo, nosotros, mi grupo había trabajado fuerte por conseguir una ley de educación que acabara con el fracaso escolar, y nos hemos encontrado con una ley que nada tiene que ver con eso.

Miren, ¿por qué se ha precipitado esta ley? (*Pausa.*) Por primera vez en la historia de la democracia reciente, desde que se instauró la Constitución —por primera vez—, en pocos meses, los tribunales de justicia habían dado la razón a las personas, a los ciudadanos que considerábamos que en Cataluña se estaba marginando los derechos lingüísticos de parte de sus ciudadanos; y había que evitar esas sentencias. Y solo lo podía evitar una ley; un decreto no lo podía evitar, pero sí una ley. Y esta ley está hecha para eso.

Está hecha para evitar la tercera hora de castellano en la escuela. Es una vergüenza. ¿Cómo se atreve nadie —cómo se atreve nadie— a mirarme con clara desaprobación por reivindicar que en mi país —en mi propio país— reivindique la tercera hora que por ley le corresponde? ¿Acaso lo estamos haciendo contra algo? No. ¿Acaso el inglés no tiene la tercera hora? Sí. ¿Y por qué no la tiene el castellano? ¿Acaso el catalán no la tiene? El catalán tiene cuatro. Las estructuras comunes se dan en catalán —cuatro tiene. ¿Se perjudica a alguien porque tenga tres? Pues, bien, en esta ley está blindado. El currículum lo impone, y determinará que solo tenga dos. Y encima, y lo que es peor, la señora Irene Rigau se enorgullece de ello. Lo ha dicho públicamente. Lo ha dicho públicamente en el propio *faristol* hace dos días.

Por otra parte, también en los tribunales se había ganado, en este caso, el propio Tribunal Supremo —el propio Tribunal Supremo— había ganado —habíamos ganado, quiero decir— que los padres tuvieran derecho a elegir la lengua vehicular en la primera enseñanza, a través de una casilla en las papeletas de inscripción de principio de curso. Y había que cumplirlo y no se podía esperar más. Con esta ley, y con el artículo 11.3, se evita precisamente la sentencia del Tribunal Supremo. Mucho respeto tienen ustedes por la separación de poderes, y por la legalidad vigente —mucho respeto. Y después nos dicen que nosotros no respetamos nada.

Hay una tercera cuestión –hay una tercera cuestión–, que aquí también está planteada: que la lengua única de la escuela, del sistema escolar...

La presidenta

Senyor Robles, se li ha acabat el temps. M'agradaria que acabés ja, si us plau.

El Sr. Robles Almeida

La última frase y acabo, señora presidenta.

La presidenta

L'última frase.

El Sr. Robles Almeida

Venga, la última frase: gracias por escucharme.

La presidenta

Gràcies a vostè, senyor Robles. I continuariem, doncs, ara, amb el guió que havíem establert amb tots els grups.

Passariem al punt número 3, que és la votació de les esmenes agrupades de la següent forma, atès el gran nombre d'esmenes, vostès disposen tots d'una carpeta on estan posats els números de les esmenes, que, per tant, no llegirem cada vegada, evidentment.

Passariem al primer, que són esmenes de cada grup no recomanades per la ponència. Aquestes..., passariem al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i excloses les que ha anunciat el seu ponent, que és excloure el títol quart i el títol XII.

Per tant, votariem la resta, que quedarien després d'excloure les del títol quart i el títol dotzè.

Votem, doncs, les esmenes aquestes.

Vots favorables? (*Veus de fons.*)

Les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular. És en el..., ho tenen vostès en el paper que diu «Projecte de llei d'educació. Esmenes no incloses en les recomanacions de la ponència». El primer bloc són les del Partit Popular, excloses dintre d'aquesta numeració, tal com ha anunciat el seu ponent, les del títol quart i el títol dotzè. Per tant, la resta passariem a votar-les.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden rebutjades per 2 vots favorables i 21 vots en contra.

Passariem ara al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, a la votació d'aquestes esmenes no recomanades per la ponència.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden rebutjades per 2 vots favorables, 21 vots en contra i cap abstenció.

Passariem tot seguit a l'altre bloc, que són les del Grup Mixt, que també les sotmetriem a votació.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden rebutjades per 1 vot a favor, 21 vots en contra... (*algú diu: «22»*), 22 en contra i cap abstenció.

Passariem ara a les esmenes i transaccions recomanades per la ponència i que hem agrupat en funció del suport dels grups parlamentaris. Els primers serien les esmenes que han tingut unanimitat de tots els grups representats a la cambra.

Per tant, proposo que sigui per assentiment. D'acord? (*Pausa.*)

Queden aprovades per assentiment.

El segon bloc serien aquelles esmenes i transaccions presentades pel Grup de Convergència i Unió, Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Partit Popular.

Vots favorables a aquest bloc d'esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovades per 22 vots favorables, 1 vot en contra i cap abstenció.

El tercer grup seria el d'esmenes i transaccions entre els grups de Convergència i Unió, Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Mixt.

Vots favorables?

Vots en contra?

Queden aprovades per 21 vots a favor, 2 vots en contra i cap abstenció.

El quart bloc seria el d'esmenes i transaccions... (*La Sra. Camats i Luis demana per parlar.*) Acabo? (*Pausa.*) El quart bloc seria el d'esmenes i transaccions recomanades i signades per Convergència i Unió, Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Abans de passar a la votació, passariem la paraula a la senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Sí, senyora presidenta, només per anunciar, com hem fet als grups particularment i als lletrats, però perquè constés, que volem una votació separada de l'esmena 371. Per anunciar que votarem en contra d'aquesta esmena, i, per tant, demanar votació separada.

La presidenta

D'acord. Bé, doncs, estem en el quart bloc; ho recordo als portaveus: ha demanat el Partit d'Iniciativa votació separada de l'esmena 371. Votaríem primer, doncs, aquesta i després la resta.

Votació favorable de l'esmena 371?

Vots en contra?

Queda aprovada per 18 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

Passaríem a votar la resta, exclosa la 371.

Vots favorables?

Vots en contra?

Queden aprovades per 20 vots a favor i 3 en contra, i cap abstenció.

Passaríem ara al bloc número 5, que són les esmenes i transaccions fetes entre el Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Convergència i Unió i Partit Popular.

Vots favorables... (*La Sra. Camats i Luis demana per parlar.*) Senyora Camats?

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. De nou per anunciar que demanem votació separada de quatre esmenes, aquesta vegada perquè sí que volem votar aquestes esmenes i no estaven incloses en el bloc....

La presidenta

Pot dir-nos-en els números?

La Sra. Camats i Luis

Sí. L'esmena 411, l'esmena 781, l'esmena 1625 i l'esmena 1630.

La presidenta

Bé, s'ha afegit a aquestes esmenes el Grup d'Iniciativa, per tant, primer votaríem aquestes i després la resta.

Vots favorables a les esmenes 411, 781, 1625 i 1630?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovades per 22 vots a favor, 1 en contra, cap abstenció.

Passem a la resta de les esmenes d'aquest punt número 5.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovades per 21 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

Passaríem al bloc número 6, que són esmenes i transaccions signades pel Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Convergència i Unió.

Passem a votar.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovades per 18 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

(*La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar.*) Senyora Rigau?

La Sra. Rigau i Oliver

Sí. Presidenta, hauríem de demanar una pausa, arribat en aquest punt, perquè aquest matí ho hem comentat, però les presses no ens deuen haver ajudat. Arribats al punt 7..., aquest bloc, ara les estem repassant perquè teníem clar... La 477 és una esmena del PP, sí, que... (*Veus de fons.*) Les que estan transaccionades..., Convergència i Unió hi és, per tant, en aquest bloc o si hi afegim un dalt «més CiU», enteneu?, i ho deixem resolt, i es pot incorporar en aquell bloc que coincidíem també CiU, PSC, Esquerra i Iniciativa. (*Veus de fons.*) No, perquè aquí no hi ha... Sí, sí, en el segon bloc. (*Veus de fons.*) Simplement que hi falta CiU.

La presidenta

D'acord? Continuem, doncs? (*Pausa.*)

Passem ara al setè bloc, que seria Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya, Partit Popular, més...

La Sra. Rigau i Oliver

Si no li sap greu, començaria per CiU, PSC...

La presidenta

Ah, bé, això ja ho arreglarem després, és un tema tècnic en el qual s'ha fet ara la menció, eh?

Passaríem a la votació.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovades per 22 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Passaríem ara a votar una esmena transaccionada presentada per escrit i feta arribar a la Mesa, signada pel Grup Socialistes, Esquerra Republicana, Convergència i Unió, que és una esmena transaccional. Senyor Font, ens la pot explicar?

El Sr. Font i Cardona

Sí. Gràcies, senyora presidenta. És eliminar, suprimir de la llei l'apartat 5 de l'article 18, que fa referència al llenguatge dels sordmuts, ja que hi ha una iniciativa le-

gislativa en marxa al Parlament i que el text incorporat a la llei podria ser contradictori o contraproductiu amb relació a les posicions que els grups prendran entorn d'aquesta iniciativa legislativa.

Com que això s'ha comprovat i és palès, proposem l'assumpció d'aquesta esmena posposant el debat sobre el paper i l'ús del llenguatge de sordmuts al sistema educatiu a l'aparició de la nova llei que ho determinarà fefaentment.

Gràcies, senyora presidenta.

La Sra. Rigau i Oliver

Perdó, si no li fa res, a nivell d'acta que hi consti «llenguatge de signes».

(*El Sr. López i Rueda demana per parlar.*)

La presidenta

Partit Popular, endavant.

El Sr. López i Rueda

Suposo que fan referència no al llenguatge de signes ni a la llengua de sordmuts, sinó a la llengua de signes catalana, no? (*Algú diu: «Llengua de signes catalana.»*) D'acord? Perfecte.

La presidenta

Dolors Camats?

La Sra. Camats i Luis

Des del grup parlamentari, només que ens afegim a la signatura de l'esmena que se'ns ha ofert, que en aquell moment no l'hem poguda signar, però que estàvem al cas de la situació i que, per tant, ens hi afegim.

La presidenta

Algú més s'afegeix a la signatura d'aquesta esmena? La posem a votació? (*Pausa.*) Per tant, aquí després el Grup d'Iniciativa també que signi perquè els lletrats en prenguin nota.

Passaríem a votar.

Vot favorables a aquesta esmena?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada per 20 vots a favor, 3 vots en contra i cap abstenció.

Bé, per últim, passaríem al cinquè punt d'aquest guió, que seria la votació de la resta dels articles del projecte de llei, que no han estat objecte d'una esmena aprovada o transaccionada i que fariem una votació en bloc.

Passaríem, doncs, a la votació.

Vots favorables?

(*Remor de veus.*) Sí, estem votant tot allò que no s'ha esmenat ni s'ha transaccionat; el que queda.

Vots favorables? –ho repetim.

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada per 21 vots a favor i 3 vots negatius i cap abstenció.

Bé, un cop fetes totes les votacions, aquesta Mesa i la seva presidenta, en nom dels tots els membres de la Mesa, voldria agrair-los, i s'han fet ja molts agraïments, però sí que volia fer-ho en nom dels meus companys de Mesa, doncs, a tots els ponents, als lletrats, senyor Bayona, al senyor Palomares; la senyora Carme Alonso, tot l'equip tècnic que també ha assessorat la ponència des d'aquest Parlament; als assessors dels grups parlamentaris; d'una manera també especial al representant de Relacions Institucionals, el senyor Dani Bullich, que avui ens acompanya aquí, en aquesta comissió, i totes i cada una d'aquelles persones que han fet possible que d'una manera especial i que considerem tots plegats, crec, que és un honor que avui en aquesta comissió hàgim pogut votar una llei, una llei d'educació de Catalunya, tal com ja s'ha dit diverses vegades, i que esperem que en un temps molt breu la puguem veure en el Ple d'aquest Parlament i la puguem veure en funcionament en el nostre país.

Gràcies a tots i a totes.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda i tretze minuts.